

Slovo k povzbuzení na neděli 6. února 2022, na 5. neděli v mezidobí – C
Biblická čtení: Iz 6,1-2a.3-8; Ž 138; 1Kor 15,1-11; Lk 5,1-11

Milé sestry, milí bratři,

souvislost mezi prvním starozákonním a evangelijním čtením je dnes krásně zřejmá...

V úryvku z proroka Izaiáše slyšíme jeho vlastní svědectví o **vidění otevřeného nebe**, o **povolání** k bytí Božím **prorokem**. Je to něco, co reálně **zažil** «toho roku, kdy zemřel král Uzijáh» (roku asi 740 před Kristem), a co se pro Izaiášův život stalo zcela zásadním. Starozákonní prorok **spatří** – v tajemné scénérii – samotného **Boha** a **slyší hlas serafů** kolem jeho trůnu. «**Běda mně**, je se mnou konec! Vždyť jsem člověk nečistých rtů, mezi lidem nečistých rtů bydlím, a Krále, Hospodina zástupů, jsem viděl svýma očima!» je jeho první **reakcí** na právě prožité. Jedním ze serafů je ale hned **utěšen**, že bude smyt jeho hřích. Nakonec slyší hlas samotného Boha hledajícího, koho má poslat. Izaiáš odpoví «zde jsem, mne pošli» a stane se prorokem. Dokonce největším prorokem příchodu Mesiáše, že pak starokřesťanští otcové jeho proroctví dají výmluvný titul „**starozákonní evangelium**“.

V **evangelijním úryvku** podle Lukášova sepsání máme před sebou svědectví o **zázračném rybolovu** a následném povolání **Petra**, který se i navzdory své vyznávané hříšnosti má stát „**rybářem lidí**“. Petr jako zkušený rybář rozpoznává mimořádnost jevu – za bílého dne, navíc po noci marného lovení nemohou být ryby v hloubce a kde jsou, rozpozná nerybář. Co se stalo, je zázrak. V Ježíšovi proto Petr musí vytušit samotného **Boha**, když mu **padne k nohám** a osloví ho «**Pane**». Přitom podobně jako Izaiáš vyznává svou slabost: «odejdi ode mne, jsem člověk hříšný». A také podobně slyší «**Neboj se!** Od nynějška budeš lovit lidi». A také jde.

V obou případech – Izaiáše i Petra – jde o **setkání s Bohem**; v prvním o mystické vidění a slyšení, v případě Petra a ostatních dvou apoštolů o setkání s vtěleným Božím Synem v začátcích jeho pozemského veřejného působení. Obě události dělí od sebe téměř **osm set let**, ale přesto jsou si celkem **podobné**: V prožívaném **úžasu** při rozpoznání Boha a v první reakci člověka, v pokorném uznání vlastní **slabosti**, hříšnosti a nedostatečnosti. Následuje ochota se za Božím hlasem **vydat**; k prorokování anebo k apoštolování.

Podobně tomu má být při jakémkoli dalším autentickém setkání **člověka s Bohem** všech dob a všech situací. Vždyť biblické události jsou **nejen svědectvími**, co se stalo, ale i a především **vzory a prototypy** toho, co se má nějak dít stále: s námi.

Jakékoli **opravdové lidské setkání** se skutečným **Bohem** by tak mělo být provázeno **úžasem**, posvátným a s ničím nezaměnitelným **chvěním**, které si člověk sám nenavodil, ale je darovaným prožitkem blízkosti Boha. A mělo by v člověku vzbudit i **pokorné chvění**, prožitek vlastní **stvořenosti, slabosti a nedokonalosti**, mnohdy i **hříšnosti**.

Oboje chvění – **úžasem i pokorou** – pak může být doplněné **Boží útěchou**, že i tak nás nekonečný Bůh **miluje** a **volá** k následování, ke konání **dobra**, ke kráčení v životě **v přátelství** s ním, k **milosrdenství** vůči druhým lidem.

Je-li něco takového v naší duchovní zkušenosti **přítomné**, máme **naději**, že se s Bohem opravdu nějak **setkáváme**. Máme-li pocit, že **není** anebo že o to vlastně ani nestojíme, není to dobré. Možná by bylo proto namístež **zazpytovat svědomí**, **zda** naše modlitba, naše chození do kostela, přijímání svátostí, četba Písma a vše, co ke křesťanskému duchovnímu životu jen patří, (zda toto vše) **vůbec chce být setkáním** se skutečným **Bohem**...

Ve druhém dnešním biblickém čtení otevíráme začátek patnácté kapitoly Prvního listu Korintským. Svatý Pavel v ní píše o **vzkříšení**. Nejprve se odvolává na předané **svědectví** očitých svědků samotného Kristova zmrtvýchvstání, tedy na svědectví těch, kteří ho potkali po jeho vzkříšení, nakonec i na vlastní **mystickou zkušenost**. Svědectví očitých svědků plus vlastní zkušenost; to dohromady tvoří jeden ze **základů křesťanské víry**.

Dnešní druhé čtení se nám může stát i **povzbuzením** v pravdivosti křesťanské víry v **tom smyslu**, že víra v záchranu Kristovým křížem, v Kristovo zmrtvýchvstání a možnost jeho mystického zakušení **není** rozhodně až **nějakým** pozdějším konstruktem, třeba až konce prvního století, jak se někdy tvrdívá. Pavlova slova jsou bezpečně psaná **v polovině padesátých let prvního století** a apoštol v nich reflektuje víru, kterou sám po svém obrácení přijal, tedy že musela být **živá** již v polovině let **třicátých**, krátce po samotných událostech.

Pro spojitost s oběma zbylými dnešními biblickými čteními je ale mnohem důležitější, že i Pavlova zkušenost víry je spojena s **momentem prožitku pokory**: Pavel sám sebe nazývá «**nedochůdčetem**» a «**nejnepatrnějším z apoštolů**», který není ani hoden, aby tak byl nazýván, neboť byl předtím pronásledovatelem Boží církve.

Ve zbytku kapitoly pak apoštol pokračuje v **úvahách o vzkříšení z mrtvých**, o naději na věčnost. Ale ještě předtím – to slyšíme v závěru dnešního úryvku – hovoří o **vnitřní proměně**. Ta je – opět nejen u Pavla ale u všech – jakousi předzvěstí konečného vzkříšení, vnitřním i vnějším potvrzením jeho pravosti, jedním z vnímatelných **znamení** skutečnosti **Kristova zmrtvýchvstání**. A to dokonce i pro okolí dotyčného. Ostatně, jak víme, už svatý **Irenej** rád odpovídal na dotaz svého ještě pohanského okolí, jakže dokáže, že Kristus vstal opravdu z mrtvých, poukazem na křesťany: Z lidí zlých se vírou v Krista stávají lidé hodnější, z barbarů ušlechtilější, z otroků svobodní; odpovídal Irenej. Kéž by tomu aspoň trochu tak bylo i v dnešní době.

Proměna člověka k lepšímu – kterou už opěvovala a očekávala i celá antika (vzpomeňme třeba na takové Ovidiovy *Metamorfózy*) – může jistě nastat **mnoha způsoby**, **nikdy** však – z teologického pohledu – **bez** Boží pomoci, bez Kristovy **milosti**. Tu může člověk dostat také mnoha možnými a i tajemnými způsoby, jež zná mnohdy jen sám Bůh, ale **jeden z nich** – z křesťanského pohledu – prostě je a zůstane **jedinečný**: A tím je právě **biblické** náboženství, křesťanství, **Pán Ježíš**, který se stále znovu a znovu dává poznat nám, slabým lidem; možná právě proto nám, že bychom bez jeho explicitní pomoci nebyli schopni s Boží milostí spolupracovat. Konečně i proto jsme dnes a kdykoli jindy zde v kostele...

Milé sestry, milí bratří, ve světle dnešních čtení tedy třeba zkusme **zazpytovat** svědomí, zda to jsou **úžas**, **pokora** a **milosrdenství**, k nimž nás náš **duchovní život** vede. **Pokud snad ano**, buďme pokorně vděční, a Bohu díky za to. **Pokud ovšem ne**, je s našim žitým křesťanstvím možná něco silně **v nepořádku**, možná náš duchovní život **není** skutečným setkáním s Pánem Ježíšem. Ale i s tím se s Boží pomocí dá jistě něco dělat.

Kéž by se dělalo a kéž by tak stále více docházelo při všech našich setkáních s Pánem Ježíšem k postupné **vnitřní proměně**, tedy ke stále novému **zmrtvýchvstání Pána Ježíše v nás** a našem **životě** a pro naše **okolí**. Kéž bychom tomu **nebránili**.

Zkusme na to **vzpomenout** a vzbudit **touhu** pokaždé, když překročíme práh kostela, začneme se modlit, když se postavíme do fronty na svaté přijímání či přijdeme ke svaté zpovědi, pokaždé, když otevřeme stránky Písma či přijdeme do společenství bratří a sester.

Úžas a pokora jsou známkami Božího navštívení, že jsme je neminuli, **vnitřní proměna** k lepšímu, k touze po dobru a milosrdenství jsou pak – kéž by byly – jeho ovocem...